

El president d'UM dimiteix

EFE
Miquel Àngel Flaquer anuncia la seva retirada.

Miquel Àngel Flaquer ha abandonat la política. Poc abans, el jutge que porta el seu cas havia donat l'ordre de retirar-li el passaport.

La vida política balear viu tan accelerada de resultes dels afers judicials, que els esdeveniments es precipiten a una velocitat endimoniada. El darrer episodi que s'ha viscut té grans repercussions. El president d'UM, Miquel Àngel Flaquer, processat judicialment en el cas *Maquillatge*, va dimitir el càrrec orgànic, i també com a membre del consell polític del partit i conseller del Consell de Mallorca. Això passà

immediatament després de l'ordre del jutge de retirar-li el passaport com a mesura preventiva. Flaquer va ser elegit president del partit el mes de juny passat, en substitució de Miquel Nadal, també encausat judicialment i amb la mateixa mesura preventiva imposada a Flaquer.

UM. La situació d'Unió Mallorquina és força delicada. Flaquer serà substituït interinament pel secretari

general, Joan Monjo, que al setembre va substituir Damia Nicolau, que ocupava el càrrec des del juny abans. Nicolau va dimitir en saber que la fiscalia li demanaria presó al judici d'una peça separada del cas *So n'Oms*. Els magistrats que el jutjaren –juntament amb Bartomeu Vicens: vegeu requadre sobre el cas– el condemnaren a 2 anys i 3 mesos de presó. D'una altra banda, el conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, també d'UM i considerat com una possible esperança per al futur del partit, és encausat en el cas *Maquillatge* i, després de la seva primera declaració al jutjat –la setmana passada–, el jutge no li imposà mesures preventives però li mantingué

“Jo vaig signar el codi ètic i me'l crec. Per tant, me'n vaig”, va dir Miquel Àngel Flaquer

la imputació. En sortir de declarar va dir que “ara no és moment de parlar de dimissions”, però ningú no sap del cert què farà. I, a més, la presidenta del Parlament, i actualment presidenta d'honor d'UM, Maria Antònia Munar, també és processada per dos casos diferents.

El cop més fort que ha rebut la militància, però, ha estat la dimissió de Flaquer. Ho havia insinuat més d'un pic. De fet, en una conversa telefònica amb EL TEMPS, el dijous dia 17, es mostrà d'una banda abatut per la seva situació judicial i, d'una altra, dolgut arran de l'actitud d'alguns dels seus companys. Abatut per la seva situació judicial perquè havia llegit una filtració de premsa en què s'assegurava que la fiscalia li demanaria mesures preventives: “N'estic molt fart i cada dia la meua família em pressiona perquè ho deixi, i ja no aguant més...”. I, irritat per l'actitud de Miquel Nadal –i també de Maria Antònia Munar–, que és regidor de l'Ajuntament de Palma i es nega a dimitir el càrrec malgrat que el jutge li ha imposat mesures preventives. A l'acord entre PSOE, Bloc i UM per tancar la crisi anterior –que va durar del 30 de novembre al 9 de desembre–, s'establí que si un càrrec polític encausat judicialment era objecte de mesures preventives, havia de dimitir immediatament. Al capdavant, la situació interna no s'explica només per les imputacions. També perquè els dos ex-presidents anteriors –Nadal i Munar– s'han aliat contra els qui volen un procés profund de regeneració al partit. Flaquer es va enfrontar durament a Munar en l'executiva de principi de desembre, quan ella defensava Francesc Buils com a nou conseller de Turisme en lloc del que va ser designat, Miquel Ferrer, per substituir Miquel Nadal.

Entre la imputació i la guerra interna, Flaquer prengué la ferma decisió

ERC de Mallorca abandona el pacte

Enmig de l'allau d'imputacions judicials a membres d'UM, de declaracions davant del jutge, de polèmiques sens fi, de tensió creixent i, fins i tot, d'una manifestació contra la corrupció el dia 12 de desembre –primera manifestació feta a Palma que fou convocada anònimament a través del Facebook i que reuní un milenar de persones, de tots els estaments socials i de tota condició ideològica–, ERC ha decidit de “fer una passa per dignitat”, segons que explicà el seu president, Joan Lladó. La passa és l'abandonament de tots els càrrecs que ERC de Mallorca té a les majories de govern de l'Ajuntament de Palma, del Consell de Mallorca i del Govern de les Illes Balears. El cas més important és el de Lladó, que dimiteix el càrrec de conseller d'Interior del Consell. En la baixa a la mateixa institució, l'acompanyen Miquel Àngel Sureda, fins ara director insular d'Emergències, Melcior Galmés, director insular de Funció Pública, i Jaume Català, secretari tècnic de la conselleria insular d'Interior. Al govern pleguen Josep Serra, fins ara director general d'Innovació Educativa, i Jaume Payeras, gerent del Consorci per al Foment de la Llengua Catalana i la Projecte de la Cultura de les Illes Balears. Pel que fa a l'Ajuntament de Palma, Ferran Tarongí dimiteix el càrrec de director municipal d'Arxius, Biblioteques i Patrimoni.

Segons que explicà Lladó, “durant massa temps” les institucions il·lenques “han suportat” la càrrega de molts representants processats judicialment, i el seu partit havia decidit de “dir prou” i d'abandonar els equips de govern “per dignitat” i ahora per deixar clar a la ciutadania que ells no són a la política per les cadires: “No podem presentar-nos a les eleccions del 2011 dient que tenim les mans netes si ens mantenim al poder a les institucions”, sentencià. Així mateix anuncià que ERC no vol desestabilitzar i, per tant, el seu escò al consell serà un aliat de la majoria actual, però sense participar al govern insular.

Val a dir que ERC d'Eivissa es desmarcà immediatament de la decisió dels seus companys mallorquins. La diputada d'aquesta formació per les Pitiüses, Esperança Marí, elegida dins la llista PSOE-Eivissa pel Canvi, va qualificar d'“errada de dalt a baix” l'actuació d'ERC de Mallorca. Segons Marí, “no només no compartim la decisió d'Esquerra de Mallorca, sinó que hi estem en absolut desacord perquè és un error: ara toca donar suport al govern i ajudar a l'estabilitat”.

que si el jutge li imposava cap mena de mesura preventiva dimitiria de tot. I ho va fer: “Jo vaig signar el codi ètic [contra la corrupció, que pactaren

PSOE, Bloc i UM] i me'l crec; per tant, me'n vaig.” Així s'expressava en una conferència de premsa convocada després de la comissió executiva

Vicens dimiteix de diputat

Bartomeu Vicens va ser elegit el 2007 a les llistes d'Unió Mallorquina i fou el portaveu parlamentari del seu grup. El divendres dia 18 de desembre del 2009, a mitjan hora, a instàncies pel seu advocat, Vicens anunciava mitjançant un lacònic comunicat que abandonava l'escó, i el dilluns següent feia efectiva la decisió. La raó calia anar-la a cercar 24 hores abans, quan el Tribunal Superior de Justícia de les Balears el condemnava per corrupció a quatre anys i mig de presó pels delictes associats a l'encàrrec d'un informe fals. Val a dir que és només un dels cinc judicis que previsiblement haurà d'encarar, i no pas el més important. La situació processal de Vicens és certament desesperada. Pel cas que fou condemnat hauria d'haver pagat –després de tancar aquesta edició– una fiança de 100.000 euros si volia evitar la presó. Tot i que el seu advocat anuncià que recorreria contra la sentència al Tribunal Suprem, si no pogués pagar, i a desgrat d'estar pendent de sentència ferma per part del Suprem, hauria d'ingressar a la presó.

Vicens fou secretari general d'UM, home de confiança personal i política de Maria Antònia Munar i uns dels artífexs dels dos pactes amb l'esquerra (1999 i 2007) que enviaren el PP a l'oposició. De fet, la dreta ha tingut sempre en ell una de les seves bèsties negres preferides. Ha estat diana de les acusacions de tota mena del PP, sobretot d'ençà que començà el seu *via crucis* judicial. És processat per quatre casos més –casos *so n'Oms*, *can Domenge*, *Pla Territorial* i *Maquillatge*, tal com són coneguts mediàticament– de presumpta corrupció, que afecten UM, però no va ser fins a l'octubre del 2008 que la seva situació es complicà molt. Aleshores el jutge instructor d'un dels casos –*So n'Oms*– elevà l'acusació de presumpta corrupció al Tribunal Superior de Justícia, ja que era aforat per la seva condició de diputat. L'escàndol fou enorme. La notícia es va saber justament quan tenia lloc el debat de política general. Durant una de les seves intervencions, el president del govern, Francesc Antich, s'adreçà públicament a UM perquè “prengui les mesures que calguin” a fi d'evitar la situació de tenir un diputat d'un partit de la majoria davant el Tribunal Superior acusat de greus delictes de corrupció i sota mesura preventiva d'una fiança de 100.000 euros. UM

TERESA AVUGA

va contestar de mala gana acceptant la pressió d'Antich i va suspendre de militància Vicens. Una mesura que implicà que els tres electes del partit nacionalista –Vicens, Maria Antònia Munar i Josep Melià– perdessin el grup parlamentari –el mínim per a crear-lo és de quatre i per això el PSOE els deixà el 2007 un escó que llavors recuperà– que formaven, i haguessin d'anar tots tres al grup mixt. Tanmateix, els mesos següents també Munar va ser encausada –en dos casos diferents–, de manera que dos dels tres electes d'UM resten sota investigació judicial.

La dimissió de Vicens va ser saludada amb un alè, tant pel PSOE com pel Bloc. Ambdós partits li reclamaren l'escó tot d'una de saber-se la sentència a què fou condemnat el dijous dia 17. La situació política es complicava molt perquè Vicens mateix va dir, davant nombrosos periodistes, que no pensava dimitir. Si no ho feia, corria el risc seriós d'acabar anant al Parlament emmanillat per la policia, que l'hi portaria des de la presó. Una imatge terrible per a les institucions autonòmiques que tothom volia evitar. Però ell assegurà que no dimitiria en cap cas. Sorprenentment, però, el divendres 18 s'hi va repensar –a Palma diuen que per consell del seu advocat– i, finalment, plegà.

d'urgència que es reuní dimarts dia 22 per comunicar als seus companys la dimissió irrevocable. Ja abans, en sortir del jutjat, mirant els nombrosos fotògrafs que l'esperaven, visiblement abatut, els digué: “Aquestes seran les darreres fotos que em fareu a la meua vida”.

El futur d'UM es presenta complicat. Aplicant els estatuts, el secretari general, Joan Monjo, serà interinament el president –el tercer en dos anys– durant un mes. En aquest temps s'haurà de reunir de forma extraordinària el consell polític del partit per decidir si tria un nou president o bé convoca un

congrés extraordinari per elegir-lo. Es dona per fet que, tant en un cas com en un altre, no serà Monjo. Els noms que sonen són Miquel Ferrer –conseller de Turisme– i Cati Julve, consellera de Medi Ambient al Consell de Mallorca.

Miquel Payeras